Βραδυνή, 8/12/1949

3

ΜΙΑ ΔΙΕΘΝΩΣ ΓΝΩΣΤΗ ΕΛΛΗΝΙΣ.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΤΗΣ ΟΠΤΗΣ ΓΗΣ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ κ. ΦΡΟΣΩ ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ. — ΤΟ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟ, ΣΕ ΜΥΚΟΝΙΑΤΙΚΟ ΣΤΥΛ, ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. ΠΙΚΙΩΝΗ. — ΚΑΤΟΙΚΙΑ, ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ, ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ. — ΟΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΝΝ.— Ο ΘΕΡΜΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΝΟΤΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Ο ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑ ΚΕΡΑΜΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

Πρὸ μηνῶν εἰς τὴν «Βραδυνὴν» ὁ ἐν Μπουένος Ἄϋρες (Ἀργεντινὴ) μόνιμος ἀνταποκριτής της κ. Γιαδῆς ἀσχολήθη μὲ τὴν μοναδικὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα κεραμοπλαστικῆς (τερρακότας) κ. Φρόσω Εὐθυμιάδη ποὺ παρέμεινεν ἐπὶ διετίαν εἰς τὴν φιλόξενον αὐτὴν Νοτιοαμερικανικὴν χώραν δι' ἐκθέσεις τῶν ἔργων της καὶ ἡ ὁποία ἐταξίδευσεν εἰς Βολιβίαν καὶ Περοὺ πρὸς μελέτην τοῦ πλαστικὰ εἰς ἐπεξεργασίαν, κίνησιν καὶ θέλγητρον ζῶα τῆς τέχνης τῆς κ. Εὐθυμιάδη, ἔγιναν προσφιλῆ εἰς τὴν χώραν τοῦ στρατηγοῦ Περὸν καὶ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλεχθοῦν διὰ τὴν τέχνην της ἐγκώμια καὶ νὰ ἐκδηλωθοῦν θερμὰ αἰσθήματα φιλελληνισμοῦ εἰς τὴν Νοτιοαμερικανικὴν Δημοκρατίαν.

Ἡ Α' ἔκθεσις τῆς κ. Εὐθυμι- [illegible] ὀργανώσεως. Ἐπίσης ἕνα ἔργον της ἡ τερρακότα ποὺ παριστάνει ἕνα κατσικάκι [illegible] εἰς τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ 1947 καὶ ἡ εἰκών του διεδιδάσθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῆς Τηλεοράσεως.

Δ

Ἡ κ. Εὐθυμιάδη ἐπέστρεψε προσφάτως ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴν, εὑρίσκεται καὶ πάλιν [illegible]

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΤΗΣ ΟΠΤΗΣ ΓΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

κολουθοῦν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν χώραν μας μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην ὅπως ἀπέδειξαν αἱ τελευταῖαι των δωρεαὶ πρὸς τοὺς συμμοριοπλήκτους. Μ' ἐτίμησαν ἐκεῖ κάτω μὲ τὸ παραπάνω κι' ἐξετίμησαν τὴν δουλειά μου. Τὸν περισσότερο καιρὸ ζοῦζα στὸ Μπουένος Ἄϋρες, ταξίδεψα ὅμως καὶ στὴν Οὐραγουάην εἰς τὴν Βολιβίαν καὶ εἰς τὸ Περού, διὰ νὰ μελετήσω ἐπὶ τόπου τὰ λείψανα τοῦ καλλιτεχνικοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἴνκπς ποὺ ἐκτίθενται εἰς τὸ Κοῦσκο τοῦ Περοὺ καὶ εἰς τὴν Λίμπν τῆς Περουβίας. Τὸ ταξίδι μου εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν μ. ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν ἐθνικὴν καὶ φυλετικήν μου καταγωγὴν, καὶ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις ποὺ μοῦ ἔγιναν ἐκεῖ κάτω ἀνήκουν περισσότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ εἰς τὸ ταπεινόν μου ἄτομον.

— Ἐργάζεσθε κυρία Εὐθυμιάδου μὲ μοντέλλοό; Χρησιμοποιεῖτε καλούπια, ἢ δουλεύετε ἀπ' εὐθείας τὸ πρόπλασμα;

— Βεβαίως ἐργάζομαι μὲ μοντέλο, γιατὶ ἐπιδιώκω ν' ἀποτυπώσω στὸ πηλό μου τὰ εἰδολογικὰ γνωρίσματα καὶ τὴν ἰδιάζουσαν ἢ χαρακτηριστικην κίνησιν σὲ κάθε ζῶο. Ἡ συμπάθειά μου εἶναι τὰ γαϊδολράκια, ποὺ παρ' ὅλον ὅτι δὲν φιλοδοξῶ νὰ μὲ συνοδεύσουν εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπως ὁ Προβηγγιανὸς ποιητὴς Φράνσις Ζαμ, ἐν τούτοις τὰ χρησιμοποιῶ συχνὰ γιὰ μοντέλα. Τὸ πλάσιμο τοῦ πηλοῦ ὁλόκληρη διαδικασία, προϋποθέτει εἰδικὴ προετοιμασία, εἰδικὸ δηλαδὴ «χαρμάνι» πηλοῦ ποὺ μπορεῖ ν' ἀνθέξη στὴν θερμοκρασία τῶν 1000 βαθμῶν τοῦ κλιβάνου. Τὴν τεχνικὴ τοῦ πηλοῦ ἐσπούδασα στὴν Κρατικὴ Σχολὴ Διακοσμητικῶν Τεχνῶν στὴν Βιέννη, καὶ ὑπῆρξα μαθήτρια τοῦ μεγάλου γλύπτου Ζυμόν, στὸ Παρίσι. Τὰ καταλληλότερα χώματα εἶναι τὰ ἀργιλλώδη ποὺ μᾶς προσφέρουν εἰς ποικιλίαν τὰ νησιά μας καὶ ἡ Ἀττική. Τὸ χρῶμα τῆς τερρεκότας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀνάμιξι τῶν ὑλικῶν καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ παρουσιάση ἀπὸ τὸ γκριζόφαιο ἕως τὸ πολὺ ἀνοιχτὸ κεραμίδι ὅπως εἴδατε στὴν πρόχειρη ἔκθεσί μου στὸ σαλόνι. Μετὰ τὸ πλάσιμο τοῦ πηλοῦ, χύνω τὸ ἔργο σὲ γύψο ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ καλοῦπι τοῦ ὁριστικοῦ ἔργου. Τὸ πρόπλασμα φυσικὰ καταστρέφεται. Κάποτε ὅμως δουλεύω ἀπ' εὐθείας τὸ πρόπλασμα ὅταν φτιάνω ἀνδρικὰ ἢ γυναικεῖα κεφάλια, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν θέλω νὰ κρατήσω ἀντίγραφο. Ἀπὸ καιρὸ σχεδιάζω νὰ δουλέψω καὶ τὴν πέτρα, ὁπότε τὰ καλλιτεχνήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ θὰ πάρουν μνημονικὸ χαρακτῆρα. Ἡ φιλοδοξία μου εἶναι νὰ στολίσω τὰ πάρκα καὶ τὶς πλατεῖες τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὶς Τερρακότες μου γυμνές, ποὺ θὰ εἶχε συντελεσθῆ ἂν δὲν μεσολαβοῦσεν ὁ πόλεμος.

Προπολεμικῶς εἶχα κλείσει συμφωνίαν μὲ τὸν Διοικητὴ Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶ νὰ ἀναλάβω τὴν διακοσμητικὴν αὐτὴν σταυροφορίαν, μὰ ὁ πόλεμος ἀνέτρεψε τὴν προοπτικήν μου. Ἐλπίζω προτοῦ ἀναχωρήσω ξανὰ γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ παληά μου φιλοδοξία καὶ νὰ στηθοῦν τὰ ἀγαπητά μου ζωάκια στὶς πλατεῖες καὶ τὰ πάρκα, παντοῦ ὅπου ἀντηχεῖ τὸ κρυστάλλινο γέλιο τῶν παιδιῶν καὶ ἐκεῖ ὅπου οἱ ταλαιπωρημένοι Ἀθηναῖοι ζητοῦν λίγη χαρά, ἕνα μικρὸ διάλειμμα ρεμβασμοῦ καὶ μιὰ μικρὴ περίοδο ἀνακουφίσεως δίπλα σ' ἕνα φύλλωμα ἢ σ' ἕνα συντριβάνι. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερή μου ἱκανοποίησις ὡς καλλιτέχνιδος καὶ ὡς ἀνθρώπου.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ